Anul 1 No. 3 Decembrie 1940

GLASUL TINERETULUI

Literatură și Versuri

Director-Responsabil
MARE EMANUIL

Redacția și Administrația
Dârste No. 63.
Jud. Brașov

APARE IN FIECARE LUNĂ

CĂPITANUL

GLASUL TINERETULUI

Abonamente: Pe 1 an lei 80 Instituţii 100	De sprijin 150 Elevi „ 60

Semnificaţia salutului legionar

Domnul Prof. universitar Ioan Gavănescu, senator legionar, a explicat într'o „cuvântare frăţească" ţinută la Iaşi, semnul salutului legionar.

Citãm din această cuvântare următorul admirabil pasaj lămuritor: Căpitanul a murit, spune spiritul comun.

Şi totuşi trăeşte, spune spiritul legionar.

In această afirmaţie, legionarul este, mai întâi de toate in acord cu credinţa religiei noastre creştine.

Intre dogmele ei fundamentale, este credinţa în nemurirea sufletului.

Un creştin adevărat, un creştin conştient n'ar putea să stea nedumerit, când aude afirmaţia credinţei în durata vieţii sufleteşti a Căpitanului exprimată în salutul legionar.

Mai e de acord spiritual legionar şi cu o axiomă a filosofiei naturii.

Când ultima concluzie filozofică a ştiinţei naturii este că nimic nu se pierde, nihil intarit, aceasta nu se raportează atât la esenţă şi finalitatea materiei, ci în primul rând, ba hotărât numai, la fiinţa sufletească.

Sufletul nu moare.

Forma materială a fiinţei omeneşti se desface şi ţărâna ei trece în ţărâna pământului din care e plăsmuit.

Dar sufletul se ridică în sfera vieţii eterne.

In salutul lor, legionarii mărturisesc că sufletul Căpitanului trăeşte, e cu ei, în ei, îl simt în gândul lor, în inima lor, îl simt în voinţa lor, în faptele lor.

Simt inspiraţia credinţelor lui, simt că el îi îndeamnă, le porunceşte.

Îi mângâe când suferă, el surâde când se înalţă în datorie, se încruntă şi-i mustră când se abat de la legea onoarei legionare,

de la legea omeniei pentru semeni şi a jertfei pentru adevăr şi dreptate"

("Gorjanul" din 8 Nov,)
Ioan Roman

Cântecul Românesc

Fiindcă e vorba despre cântec, unii poate nu-l vor recunoaşte decât ca un mijloc simplu de distracţie vremelnică.

In toate timpurile şi în toate vremurile, cântecul a fost hrana sufletească a românului.

El ştie să cânte şi poate să cânte. Din leagăn românul a crescut în cântece.

La necazuri ca şi la bucurie cântecul nu-i lipseşte.

Plin este vara câmpul de cântecele fetelor şi flăcăilor noştri, care muncesc pământul din zori şi până'n seară plini de viaţă şi voioşie.

In nopţile lungi de iarnă, nici clăcile cu sfârâitul fuselor sau cu zorul cusăturilor, nu sunt lipsite de cântece.

In toate ocaziunile, cântecul românului este după felul sau starea lui sufletească.

In cântecele de veselie, românul își exprimă bucuria, în cântecele de suferință el își exprimă jalea de pe suflet.

Marele român, Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul legionarilor, spune despre cântece în cărticica sa pentru săteni:

„De nu veți putea cânta, să știți că este o boală care vă roade în adâncul ființei voastre sufletești, sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat".

Horia cel tras pe roată de vampiri lui Atila își trăgea acest nume, de la cuvântul „a hori" (a cânta).

Căci el cânta foarte frumos cu toată prigoana și suferințele ce îndura din partea nemiloșilor magnați unguri.

Ce s'ar întâmpla cu o armată care ar merge la luptă, fricoasă și plină de teamă?

Va învinge ?... Desigur că nu. Dar cu o armată care ar merge cântând și plină de voioșie?

Unde sunt cântece, voința mare. Unde sunt lacrimi și teamă, acolo nu poate fi decât o înfrângere și peire.

Cântecul românesc, e legătura eternă a

neamului cu glia strămoşească.

Cântecul e exprimarea sufletească a românului.

Prin cântec el îşi manifestă iubirea sau bucuria, prin cântec el îşi sdrobeşte durerea sau necazul.

I. G. Platoagă

Ţara mea

Am o ţară ca o floare
Blândă ca o zi de Mai,
Ce-mi stă mândră între popoare
Ca un colţ frumos de rai.

Ţara mea e spic de aur
Ce-mi răsare peste lunci;
Un isvor de scump tezaur
Visul tainelor adânci.

Ţara mea e poezia
Înăscută din furtuni,
Stâncă de granit la viscol
Aşezată din bătrâni.

Ţara mea e plâns de mamă
Când mi-o calcă asupritorii,
Cloşca harnică'n furtună
Ce nu-şi lasă puişorii.

Ţara mea de şi-i mai mică
Trecută crud prin dureri
Dar în suflet Emare
Mult cu mult cum a fost ieri

Plâng azi mierlele în tufişuri,
Plânge'n mine o turturea.
Mâine iarăşi vei fi mare
Scumpă ţărişoara mea.

I. G. Platoagă

Lacrimi care nu se şterg
Şi flacări care nu se sting...

Un neam trecut prin grele suferinţe, nu îşi poate uita trecutul.

Un neam lovit deatâtea ori cu biciul infamiei şi al nedreptăţi nu poate răbda o veşnicie.

Când nori negrii, s'au aşezat la orizont răzbunători, nu pot dăinui neobservaţi.

Când vitregia vremurilor își aruncă veninul ei asupra unui neam nevinovat, atunci inimile încep să se svâcnească cu mai multă putere.

Răbdarea care i-a fost odată românului, nu l-a slăbit nici odată, ci mai mult l-a întărit.

Privi-va cineva nepăsător pe fratele său căzut în robie? Astupatu-și-a cineva urechile la plânsul fraților săi care sufăr?

Dacă'ntr'o parte sau într'alta a orizontului sunt lacrimi care nu se șterg, apoi trebuie să se știe că și în pepturile noastre sunt flăcări care nu se sting.

Vor arde până mâine, până poimâne, vor arde un veac, dar până ce va suna ceasul dreptății nu se vor stinge...

I. G. Plotoagă

Colaboratorii Revistei

Dl-l G. Plotoagă D-șoara Olimpia Socaciu, Marcel Zippa-Aurel Moldovan.

Corespondenții Revistei

Poale-lungi Constantin; Scorțea Ioan. C. H. V-Ghițu și D-l Marcel Zippa.

SUSPINĂ OLTUL...

Suspină'n valuri Oltul,
Ducându-şi trista jale,
Prin ţara'ndurerată,
La vale, tot la vale...

Cu el plâng astăzi codri,
Şi brazii şi arinii;
Cu el plânge Ardealul
Ce ni-l răpi străinii

Român de-atâtea veacuri,
Bătrân de suferinţă
A spintecat Carpaţii
Că n'a vrut umilinţă.

Sclav n'a voit să fie?
Românul i-a fost frate;
Cu noi a râs şi-a plâns,
Şi nouă ne-a spus toate.

In unda lui cea tristă,
Ce trece de Carpaţi,
Cu ea suspinuri duce,
Şi lacrimi de la fraţi..

Suspină astăzi Oltul
Căzut în grea robie,
Şi-şi duce tainic plânsul

In scumpa Românie.
Suspină astăzi Oltul,
In noaptea lui pustie
Şi plâng cu el pe plaiuri
Martirii de sub glie...

I. G. Platoagă

LA LUPTA MUNCITORI

Odată cu România Legionară, începe pentru muncitorul român o eră de dreptate şi omenie.

Grija de soarta lui ne-a lăsat-o Căpitanul, care a fost veşnic frământat de icoana celor chinuiţi şi năpăstuiţi, Mucitorul român păşeşte astăzi mândru şi senin pe drumul biruitor al Gărzii de Fier.

El ştie că o viaţă nouă începe pentru el. ştie că nici o baricadă nu-i se mai poate opune.

El ştie că regimul Legionar nu minte şi nu înşeală pe nimeni.

El ştie că în curând suferinţele lui vor

opune şi munca lui va fi răsplătită.

Din clipa realizării României Legionare, muncitorul român e al Legiunii şi al Neamului.

El ascultă o singură poruncă, a Căpitanului, a lui Moţa şi Marin şi a fraţilor lui muncitori căzuţi pentru biruinţa Legionară.

La luptă muncitori!

HORIA SIMA

Din M. Legionară

La Luptă Muncitori

In trudă ne-am sbătut şi'n umilinţă,
Tiranii pâinea ne-au luat.
Destul ne-am încleştat în suferinţă,
Cum neamu'ntreg am sângerat!...
Din greu şi aspru vuet de ciocane,
In covoiaţi de foame şi nevoi,
Din sgură de furnale şi cazane
Flămânzi ne ridicăm şi goi.

Refrem

La luptă muncitori!
Veniţi, Legiunea ne adună
La luptă, muncitori!

Zidari de veacuri viitoare,
Cu frunţile în soare
Ne'nălţăm biruitori!

Din fabrici, din uzine şi din mină
Din toiul beznelor adânci,
Am isbucnit, năpraznic, spre lumină
Ca o năvală grea de stânci,
Călcăm cu paşi de flăcări spre dreptate!
Pe drum de foc şi cer isbăvitori!
Un clopot sfânt în pieptul nostru bate,
S'aprind pe umeri aurori...
Pentru dreptatea noastră legionară
Şi pentru'ntregul Neam sărac
Din fulger vom clădi o nouă Ţară
Pe nicovale mari de veac!
Ca viforul vom trece prin prigoane,
Marin şi Moţa ne veghează'n cer...
Din jertfe şi din trăsnet de ciocane
Ne-om făuri destin de fier!

M. Legionară

Radu Gyr

Pribegie

Păcărică drăgălaşe
Tu ce cânţi în vârf de fag

Te coboară mai aproape,
Să te ascult cu mai mult drag.

Eşti tu o pasăre măestră
De mă farmeci cu al tău cânt,
Sau vre-un înger al pădurii
Să mă închin ca unui sfânt?

Melodia-ţi fermecată,
Suferinţile mi-alină,
Şi-al meu dor se perde'n zare...
Cu cântarea ta divină.

Zboară, zboară mai aproape,
Te coboară pe al meu umăr,
Să-ţi povestesc numai ţie,
Dorurile-mi fără număr...

Să-ţi spun cât sunt de departe,
Şi de casă şi de sat
Şi că drumul pribegiei,
Intr'un chin mi-s-a schimbat,

Aş dori să sbor cu tine,
Peste dealuri, peste munţi,
Să-mi mai văd mamă şi tată,
Poate'or fi acum cărunţi.

Insă cum nu am aripioare,
Sboară tu în locul meu.
Să-mi laşi dorul lângă casă,
Până m'oi întoarce eu.

Şi de n'ai să cunoaşti locul,
Te va îndrepta al mieu dor,
Acolo unde mă aşteaptă,
O căsuţă cu privdor.

In pomul din faţa casei,
Tu să'ncepi iar a cânta.
De-or fi supăraţi bătrânii,
Să-i mângâi tu în lipsa mea.

Păsărică drăgălaşe,
Care cânţi în vârf de fag,
Sboară, sboară mai degrabă,
Şi du-mi dorul meu pribeag.

I. G. Plaioagă

Un vis perdut

Ai dispărut frumoasa mea, în nopţile uitării.
Doar chipul tău mi-a mai rămas, în umbrele visării.
Pier amintirile-mi, se şterg, ca să rămână tot rece,
Dar glasul tău din când în când, pe la urechi îmi trece.

A fost un vis ce s'a pierdut, în inima-mi pustie
Cu chipul tău frumos în gând, voi plânge-o veşnicie.

Aş vrea să ştiu în care parte, ascunsu-mi-ai tu dorul,
Ce ochi streini te-au fermecat ca să-mi trădezi amorul
Sau porţi şi tu acelaş dor şi suferi ca şi mine
Ce taină mistică te ascunde, să nu mai ştiu de tine?
Revino iar îngerul meu, când inima uite cată!
De dorul tău ea se usucă şi vei găsi-o moartă.
Acum am înţeles amorul în rostul trist al vieţii;
Se naşte şi frumos dar piere, ca roua dimineţii
Clădeşte, leagă, cucereşte, e o comoară, o cunună.
Tot el dă viaţă, fericirea, dar şi ucide şi dărâmă.

I. G. Platoagă

Alăturat scriem textul frumoasei scrisori de încurajare trimisă de D-l Poale-Lungi Constantin:

Domnule Director,

Ţinând seamă ca la începutul unui drum, ca acesta pe care aţi apucat. Dv şi distinşii Dvs colaboratori, aveţi de întâmpinat foarte multe greutăţi, vă trimit mai jos numele celor ce vor să se aboneze cu gând

curat la aceasta frumoasă revistă, asigurându-vă că şi în viitor vor fi aproape de cei ce se gândesc cel puţin în ceasul al doisprezecelea să pună o cărămidă la temelia acestei ţări ,care se clatină din cauza lăcustelor ce 20 de ani nu au făcut altceva decât să o roadă.

Cu deosebit respect

Poalo-Lungi Constantin

ADMINISTRATIVE

Revista „Glasul Tineretului" zice tuturor colaboratorilor, abonaţilor, cetitorilor şi celor care au scris şi vor scrie în revistă:

BINE AŢI VENIT

Primindu-vă cu toată dragostea în mijlocul nostru, Revista „Glasul Tineretului" este scrisă pentru tineretul din care fac parte şi eu, în calitatea mea de redactor.

Revista „Glasul Tineretului" stă şi va sta la dispoziţia celor ce voesc să colaboreze la ea.

Revista s'a trimis şi se trimite tuturor celor ce nu au refuzat-o.

Am înţeles şi înţelegem că dacă nu o refuză, e plăcută şi o primeşte cu bucurie.

Trebuie însă să se ştie că micuţa revistă nu este subvenţionată sau sprijinită de nimeni: Am scos până acum al 3-lea număr fără să primesc cel puţin 1 abonament.

Drept să spun, mulţi poate mi-ar fi dat însă nu am cerut.

Incepând de la acest număr, vom începe încasarea micului abonament pentru a putea scoate regulat la 1-al fiecărei luni revista.

Mare Emanoil

REDACŢIONALE

Redacţia Revistei comunică colaboratorilor, cetitorilor că începând de la No. 3, cu data de 1 Decembrie, Revista nu va mai răspunde în scrisori, decât numai persoanelor care vor trimite şi timbre pentru răspuns, având prea multe cheltueli cu poşta; în schimb, la ultima pagină a revistei am înfiinţat o Rubrică: „De vorbă cu cetitorii", unde fiecare va primi răspuns numai prin revistă.

REDACȚIONALE

„Gazeta cărților" care apare la Ploești sub conducerea D-lui Profesor Munteanu cu o însemnată Literatură; în No-3-4 este un articol interesant „Pe Drumul Brașovului" cu care sunt reproduse câteva pasagii din Broșura „Amintiri", care în curând va apare de D-l. Munteanu R. Așteptăm cu nerăbdare frumoasa broșură.

Domnișoara Olimpia: Doinele, strigăturile, Ceferistul și suvenirile trimise de D-vs. nu s'au putut publica în No. 1 Dec. din motive că nu ați scris sub nici una, de unde sunt culese sau cine le-a făcut. Rămân la dosar până voi primi rezultat de la D-vs.

D-l Aurel Moldovean: In No. 2 al Revistei v'am publicat versurile trimise de D-vs, pentru No. 3 nu am primit. Cu a doua ocazie când vreți să mai publicați asemenea versuri, le faceți și le trimiteți pentru verificarea și îndreptarea lor pe adresa D-lui I. G. Platoagă str. Mare No. 205 Tohanul Vechiu. După ce vor fi verificate de D-l Platoagă, le vom da la Revistă.

D-lui Iu'iu Pop: preot Sânmihai Mureș. „S'au trimis" Revista Glasul Tineretului No. 2 și No. 3. Rog binevoiți a ne comunica de primire.

D-l Mare Vesalon: Acelaș răspuns ca D-lui Iuliu Pop.

D lui I G. Platoagă publicist: Până în 8 Dec. așteptăm Articole de publicat pentru No. 4